

Arrest

nr. 90 355 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. ISTAZ-SLANGEN, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 20 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Yezidi-origine, en afkomstig uit Tbilisi. Al sinds uw jeugd bent u bezig met boksen. U kreeg geen toelating om deel te nemen aan nationale bokskampioenschappen. U dacht dat dit te maken had met uw etnische origine. In 2006 werd u benaderd door een zekere G.(...) G.(...). Als u ermee instemde dat hij uw coach mocht zijn, zou hij u helpen om een professionele bokscarrière uit te bouwen. U ging akkoord. Vervolgens nam u deel aan vier wedstrijden die u allemaal won. Bij aanvang van uw vijfde wedstrijd kreeg u van uw coach echter de opdracht om met opzet te verliezen. U weigerde dit te doen en won ook deze wedstrijd. Na afloop van de wedstrijd riep uw coach u bij zich in zijn kantoor. Hij schold u uit en beledigde u omwille van uw etnische origine. U vernam dat andere mensen veel geld op u hadden ingezet dat hij zou hebben verworven indien u die wedstrijd verloren had. Hij eiste dat u hem dat geld zou betalen. Toen u thuiskwam, vertelde u aan uw vader wat er gebeurd was. Uw vader verbood u om nog langer in opdracht van die man aan bokswedstrijden deel te nemen. Enkele dagen later belde G.(...) G.(...) u op en dreigde ermee om u en uw familieleden iets aan te doen als u niet opnieuw voor hem zou boksen. Dezelfde avond kwam er een politiemann, een zekere T.(...) P.(...), bij jullie langs. Hij eiste dat u opnieuw in opdracht van G.(...) G.(...) zou gaan boksen. Toen u weigerde, beledigde hij u omwille van uw etnische origine. Uw vader nam het voor u op, maar werd door die politiemann in elkaar geslagen. T.(...) P.(...) belde vervolgens een collega op en samen namen ze uw vader mee naar het politiebureau. Gedurende twee dagen werd uw vader daar vastgehouden en geslagen. Na zijn vrijlating ging uw vader klacht indienen op het hoofdbureau van de politie in Tbilisi waar men beloofde om de zaak te onderzoeken. Enkele dagen later werd u op straat tegengehouden door T.(...) P.(...) die vergezeld werd van twee andere politiemannen. Ze namen u mee naar het politiebureau. Daar werd u door T.(...) P.(...) geslagen omdat u klacht tegen hem had ingediend. Hij eiste opnieuw dat u voor G.(...) G.(...) zou boksen. U weigerde dit te doen. Enkele dagen later kwam er een aantal vrouwen uw cel binnen die u aanwezen als de dader van een misdrijf. U kende hen niet en wist niet wat ze bedoelden. Vervolgens werd u naar een rechtbank gebracht. Na een proces werd u schuldig bevonden aan een inbraak en werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en vier maanden. U werd onmiddellijk naar de gevangenis overgebracht. Tijdens uw detentie had u problemen met bewakers en medegevangenen. Er werd zelfs een poging ondernomen om u te verkrachten, maar u kon zich verdedigen tegen uw belagers. U raakte besmet met tbc en werd naar het ziekenhuis overgebracht waar u zeven of acht maanden verbleef. In november 2009 werd u vrijgelaten. In maart 2010 hield T.(...) P.(...) u tegen op straat en zei dat u voortaan voor hen moest werken als een informant. U moest in hun opdracht andere mensen vals beschuldigen. Vervolgens dook u onder bij uw tante. De vader van een vriend van u zorgde ervoor dat u officiële toestemming kreeg om het land te verlaten. Uw vader vroeg voor u een reispaspoort aan. In december 2010 vertrok u samen met uw vader met het vliegtuig vanuit Tbilisi naar Kiev, Oekraïne. Een vriend van uw vader bracht jullie naar Lvov waar jullie enige tijd verbleven. U was bang dat uw vervolgers u ook daar zouden terugvinden. De vriend van uw vader regelde jullie verdere reis. In februari 2011 vertrokken jullie verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen. Onderweg namen u en uw vader in twee aparte personenwagens plaats waarmee jullie verder reisden. Sindsdien hebt u niets meer van uw vader gehoord. U kwam in België aan en vroeg op 10 februari 2011 asiel aan. Via de telefoon hebt u van uw moeder in Tbilisi vernomen dat T.(...) P.(...) nog bij haar langsgekomen is om naar u te vragen. Om die reden woont uw moeder momenteel bij uw zus en schoonbroer.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, een uittreksel uit het register van de burgerlijke stand, uw badge van de boksschool, een attest van uw vrijlating uit de gevangenis, een attest in verband met uw toelating om het land te verlaten, enkele schriftelijke getuigenissen van medewerkers van uw opvangcentrum en kennissen van uw sportclub in België, en een document van het Belgische Rode Kruis aangaande uw verzoek om uw vader op te sporen.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van problemen met enkele machtige personen die u onder druk zetten om met opzet de bokswedstrijden waaraan u deelnam te verliezen waarna ze al het geld dat op u werd ingezet zouden kunnen verwerven. Omdat u weigerde dit te doen, zorgden ze ervoor dat u vals beschuldigd werd van het plegen van een inbraak en dat u tot een gevangenisstraf veroordeeld werd. Na het uitzitten van deze straf dwongen ze u om opnieuw voor hen te werken en andere mensen vals te beschuldigen van misdrijven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/05/2012, p. 5-10). Daarnaast haalde u nog aan dat u gedurende heel uw leven problemen gekend hebt omwille van uw Yezidi-origine. U verwees ook naar de algemene slechte situatie voor personen van Yezidi-origine in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/05/2012, p. 5, 11).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u slechts weinig informatie kon verschaffen aangaande de identiteit van uw vervolgers. Zo kende u wel hun namen, maar u kon verder geen concrete

informatie geven met betrekking tot G.(...) G.(...) en T.(...) P.(...). U veronderstelde dat G.(...) G.(...) een invloedrijke persoon was, maar u kon geen informatie geven over zijn professionele bezigheden. U wist niet eens of hij een officiële functie bekleedde dan wel of hij een zakenman was. Ook in verband met T.(...) P.(...) kon u enkel zeggen dat hij op het politiebureau in uw district werkte, maar u kende zijn functie of rang niet (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/05/2012, p. 11). Aangezien uw problemen met deze personen toch de reden vormden van uw vertrek uit uw land, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om u hierover beter te informeren. Dergelijke vage verklaringen met betrekking tot uw vervolgers raken dan ook aan de kern van uw asielrelaas en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kan er op gewezen worden dat u ook onaannemelijk vage verklaringen aflegde over de pogingen die uw vader ondernam om meer informatie te bekomen over de valse beschuldigingen en over de initiatieven om u te helpen. U stelde dat uw vader tijdens uw verblijf van meer dan drie jaar in de gevangenis en ook na uw vrijlating diverse pogingen ondernomen heeft om over deze valse rechtszaak meer informatie te bekomen, maar dat men hem nergens wilde helpen omwille van jullie Yezidi-origine. Toen u vervolgens gevraagd werd wat uw vader dan concreet ondernomen had, stelde u in algemene bewoordingen dat hij overal was geweest waar maar mogelijk was. Behalve dat hij zich tot het hoofdbureau van de politie in Tbilisi gewend heeft, kon u merkwaardig genoeg niet preciseren naar welke andere diensten of instanties hij nog gegaan is. U wist niet of hij een advocaat heeft geraadpleegd. U bleek niet te weten of hij hulp gevraagd heeft aan bepaalde personen, vrienden of kennissen van jullie. U verklaarde elders in uw gehoor dat de vader van een vriend u door zijn functie van openbare aanklager geholpen heeft om op een legale wijze het land te kunnen verlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/05/2012, p. 4). Toen u gevraagd werd of uw vader zich misschien al eerder tot hem gewend heeft om meer informatie over uw veroordeling te verkrijgen of om u te helpen, stelde u dit merkwaardig genoeg niet te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/05/2012, p. 8-9). Bovendien hebt u zelf ook onvoldoende pogingen ondernomen om over de valse beschuldigingen tegen u en uw veroordeling door de rechtbank alsnog meer informatie te bekomen. U verklaarde dat u zich na uw detentie zowel fysiek als psychisch niet goed voelde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/05/2012, p. 9, 11). Dit volledig gebrek aan initiatief is echter weinig aannemelijk en ondermijnt de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat, indien u effectief onterecht tot meer dan drie jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, u concreet op de hoogte zou zijn van de pogingen van uw vader om u te helpen, dat u zich hierover zelf zou informeren, en dat u, desnoods achteraf, tracht deze onterechte veroordeling op één of andere manier aan te klagen of recht te zetten.

Daarnaast verwees u nog enkele keren naar de algemene slechte situatie voor personen van Yezidi-origine in Georgië. U beweerde dat personen van Yezidi-origine onvoldoende kansen krijgen om een sportcarrière uit te bouwen. U verduidelijkte dat u omwille van uw etnische origine geen toelating kreeg om deel te nemen aan de Georgische nationale bokskampioenschappen. Verder haalde u nog aan dat u regelmatig beledigd werd omdat u Yezidi bent. U stelde zelf geen andere concrete problemen gekend te hebben omwille van uw Yezidi-origine (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/05/2012, p. 5, 11). Er dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen omwille van uw etnische origine onvoldoende zwaarwichtig zijn om in uw hoofde te kunnen spreken van vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald van de definitie van subsidiaire bescherming. Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er actueel in Georgië geen sprake is van een doelgerichte en systematische vervolging van personen van Yezidi-origine in de zin van de Conventie van Genève.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte en het uittreksel uit het register van de burgerlijke stand bevatten namelijk louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De badge van de bokssersschool bevestigt uw sportactiviteiten waaraan evenmin getwijfeld wordt. Het attest van uw vrijlating uit de gevangenis toont weliswaar aan dat u na een veroordeling door de rechtbank een gevangenisstraf hebt uitgezeten, maar dit document kan het gebrek aan geloofwaardigheid over uw beweerde vervolgingsfeiten, en bijgevolg over het onterecht karakter van de veroordeling, niet herstellen. Het attest in verband met uw toelating om het land te verlaten kan uw vervolgingsprobleem evenmin staven. De schriftelijke getuigenissen van medewerkers van uw opvangcentrum en kennissen van uw sportclub in België, alsook het document van het Rode Kruis aangaande uw verzoek tot opsporing van uw vader bevatten geen informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de "artikelen 197, 198, 199 en 203 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève 1979)" (UNHCR Proceduregids). Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker citeert artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en wijst op de paragrafen 197 tot 199 van de UNHCR Proceduregids waarna hij aanvoert dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor verzoeker meest nadelige interpretatie te weerhouden. Verzoeker vervolgt met de elementen op te sommen die door de verwerende partij niet worden betwist. Verzoeker stelt dat hij uit Georgië afkomstig is en van Yezidi-origine en dat uit de informatie blijkt dat de Yezidi-gemeenschap het minder goed heeft dan de Georgische meerderheid. Volgens verzoeker hebben Yezidi vaak moeilijkheden om aan werk te komen en worden zij nergens vertegenwoordigd in de officiële staatsorganen, wat meestal te wijten is aan het feit dat zij de Georgische taal niet machtig zijn, waarbij hij verwijst naar de informatie die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Zijn Yezidi-origine ligt aan de basis van zijn problemen bij zijn werk als bokser waardoor er een verband bestaat met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Door zijn samenwerking met G. G. kwam hij in contact met de maffia en met corrupte politiediensten wat volgens de informatie die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, een heel frequent fenomeen is in Georgië. Het feit dat verzoeker een bokser was van hoog niveau in zijn land van herkomst en zijn detentie worden volgens verzoeker evenmin in twijfel getrokken in de bestreden beslissing. Verzoeker besluit op basis van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek dat een bewering niet in vraag mag worden gesteld indien deze niet wordt tegengesproken door de tegenpartij. Bij wege van antwoord op de weigeringsmotieven stelt verzoeker dat de weigeringsmotieven van subjectieve aard zijn. Volgens verzoeker blijkt uit het gehoorverslag dat hij heel spontaan en gedetailleerd kon uitleggen wat hem overkomen is terwijl verweerder zich concentreert op twee onwetendheden zonder het relaas in zijn geheel in acht te nemen. Met betrekking tot de identiteit van zijn vervolgers werpt verzoeker op dat het niet correct is dat hij niet wist of G. G. een zakenman was of een officiële functie bekleedde. Verzoeker gaf immers aan dat G. G. "een soort manager of een sponsor is". Verzoeker wijst erop dat hij zijn relatie met die persoon goed kon weergeven en hun conflict duidelijk kon schetsen. Er bestaan volgens verzoeker voldoende elementen om ervan uit te gaan dat hij deze persoon werkelijk heeft ontmoet en dat hij door hem het land heeft moeten ontvluchten nu vaststaat dat hij op basis van een valse beschuldiging in de gevangenis belandde. Verzoeker stelt dat hetzelfde opgaat voor de politieagent T. P., waarvan hij niet wist wat diens graad was, maar wel dat hij wijkagent was. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij op precieze wijze kon weergeven wat precies verteld werd door deze agent en wanneer.

Aangaande de stappen die zijn vader heeft ondernomen om zich te verdedigen tegen de valse aanklacht herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen. Verzoeker herinnert eraan dat hij tijdens zijn detentie geen enkel contact had met zijn familieleden waardoor zijn vader niet over voldoende informatie beschikte. Verzoeker stelt dat men hem niet kan verwijten onwetend te zijn over situaties die zich voordeden tijdens zijn afwezigheid omwille van zijn detentie. Verzoeker stipt tevens aan dat hij tijdens de detentie ernstig getraumatiseerd was en ziek werd waardoor hij na zijn vrijlating naar de bergen trok om verzorgd te worden. Verzoeker benadrukt dat hij weinig contact had met zijn vader, maar dat hij van mening is dat hij alles geprobeerd had. Gezien de verdwijning van zijn vader is hij niet langer in staat om bij hem navraag te doen.

Over de vervolgingen omwille van zijn Yezidi-origine stelt verzoeker dat G. hem duidelijk heeft gemaakt dat hij zo met verzoeker was omgesprongen omdat hij Yezidi was. Ook de vader van verzoeker kon niemand om hulp vragen omwille van zijn Yezidi-herkomst. De problemen, zo besluit verzoeker, zouden wellicht niet voorgekomen zijn indien hij geen topsporter was en niet met de maffia in contact zou zijn gekomen.

Verzoeker besluit dat uit het geheel van de onbetwiste elementen blijkt dat er in zijn hoofd een daadwerkelijke vrees bestaat omwille van zijn origine. Verzoeker wijst erop dat hij reeds eenmaal op grond van valse beschuldigingen 3 jaar in de cel moest zitten waardoor artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet toegepast kan worden. De verwerende partij toont volgens verzoeker niet aan dat hij in geval van terugkeer niet dezelfde vervolgingen zou kunnen ondergaan en verzoeker heeft een relaas gebracht dat in grote lijnen als geloofwaardig dient te worden beschouwd, waardoor hij als vluchteling dient te worden erkend en hem in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Onder verwijzing naar paragraaf 203 van het UNHCR-Procedurehandboek stelt verzoeker dat zijn relaas geloofwaardig is en op grond van de rechtspraak van de Raad besluit hij dat men zich steeds moet afvragen of het bestaan van een vrees bij de asielzoeker op grond van de vaststaande elementen kan worden aanvaard.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een tekst toe van UNHCR over de mensenrechtensituatie van Yezidi in de transkaukasus, een internetartikel van 'Open Democracy's over de maffia in Georgië en een internetartikel van 'stateintegrity' over de corruptie.

Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie van een niet-gedateerde brief van zijn advocaat neer en een originele convocatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Georgië van 5 september 2012.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat verzoeker weinig informatie kan verschaffen over de identiteit van zijn vervolgers en dat hij hun functie niet kon benoemen. Verzoeker bleef ook onaannemelijk vaag over de pogingen die zijn vader zou hebben ondernomen om meer informatie te verkrijgen over de valse beschuldigingen en diens initiatieven om hem te helpen. Zo bleek verzoeker niet te kunnen preciseren welke instanties of personen zijn vader had geraadpleegd. Met betrekking tot de algemene situatie van mensen van Yezidi-origine in Georgië wordt in de beslissing opgemerkt dat de weigering van toelating om deel te nemen aan de nationale bokskampioenschappen en de beledigingen aan het adres van verzoeker onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Bovendien wijst de commissaris-generaal op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er actueel in Georgië geen sprake is van een doelgerichte en systematische vervolging van personen van Yezidi-origine in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen.

2.4. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omschrijft de gegevens waarmee de dossierbehandelaar rekening dient te houden. Verzoeker verduidelijkt niet met welke gegevens in zijn geval geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.5. Waar verzoeker de schending aanvoert van een aantal paragrafen uit de UNHCR Proceduregids, merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 16 december 2009, nr. 5.138 (c); RvS 8 juli 2005, nr. 147.503). De door verzoeker vermelde paragrafen betreffen de bewijsvoering in asielzaken, maar verzoeker verheldert niet waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal steeds de meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden.

2.6. De Raad merkt op dat artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek de bewijsvoering regelt in het verbintenissenrecht en niet van toepassing is bij het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag. Het door verzoekers aangehaalde artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek omvat het principe dat de bewijslast berust bij de eisende partij, wat in de bestreden beslissing geenszins wordt

miskend. Uit deze artikelen kan niet worden afgeleid dat een bewering niet in vraag mag worden gesteld indien deze niet wordt tegengesproken door de tegenpartij, zoals verzoeker beweert.

2.7. Discriminatie kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden gelijkgesteld worden met vervolging, wat moet worden beoordeeld in het licht van alle omstandigheden van de situatie (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.283). Verzoeker beschrijft de discriminatie op het vlak van tewerkstelling waaraan mensen van de Yezidi-minderheid in Georgië zijn onderworpen en stelt dat ook zijn problemen bij zijn werk als bokser aan zijn origine te wijten zijn. Verzoeker slaagt er echter niet in aan te tonen dat de onmogelijkheid om deel te nemen aan de Georgische nationale bokskampioenschappen en de beledigingen waarvan hij slachtoffer werd dermate zwaarwichtig zijn dat ze als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming kunnen worden gekwalificeerd. De Raad wijst er ook op dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf geen andere problemen te hebben gekend omwille van zijn Yezidi-origine (stuk 4, gehoorverslag CGVS 24 mei 2012, p. 11). Verzoeker toont niet aan dat het document van Refworld dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 3) een ander licht werpt op de situatie van Yezidi in Georgië die in de informatie van de commissaris-generaal wordt beschreven, aangezien ook daarin wordt vermeld dat deze minderheid als 'traditioneel' wordt aanzien en eventuele problemen met de "Public Defender" kunnen worden uitgeklaard. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er geen sprake is van enige vervolging van personen van Yezidi-origine in Georgië (stuk 15, Landeninformatie, SRB, "De situatie van de personen van Yezidische origine in Georgië: lijden zij onder vervolgingen?", 30 mei 2011).

2.8. Tegen de vastgestelde onwetendheden werpt verzoeker op dat hij heeft verklaard dat G. G. "een soort manager of een sponsor is" en dat hij voldoende elementen heeft aangereikt om ervan uit te gaan dat hij deze persoon werkelijk heeft ontmoet. Daarnaast stelt hij dat hij wist dat T. P. wijkagent was en dat hij op precieze wijze kon weergeven wat precies verteld werd door deze agent en wanneer. Aangezien verzoeker beweert ernstige problemen te hebben gekend omwille van deze personen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een nauwkeuriger beeld kan schetsen van hun activiteiten en hun positie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet wist waar G.G. werkte, niet kon zeggen wat eigenlijk zijn bezigheid was en evenmin kon bevestigen of hij veel invloed had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 24 mei 2012, p. 11). Ook over de rang of de functie van de politiemans T. P. kon hij geen details verstrekken (Ibid.). De opmerking van verzoeker dat hij zijn relatie en zijn conflict met G.G. goed kon weergeven en kon vertellen wat door agent T. P. werd gezegd, heft de vaagheid van zijn verklaringen over deze individuen niet op. Verder dient te worden aangestipt dat verzoeker geenszins kan worden bijgetreden waar hij stelt dat vaststaat dat hij op grond van valse beschuldigingen een celstraf heeft uitgezeten. In de bestreden beslissing wordt inderdaad niet betwist dat verzoeker tussen 2006 en 2009 een gevangenisstraf uitzat, maar uit niets blijkt dat deze periode van detentie het gevolg zou zijn van valse beschuldigingen. Blijkens het administratief dossier kan verzoeker slechts bijzonder weinig informatie verschaffen over zijn beschuldiging, de samenstelling van de zetel en het vonnis (Ibid., p. 8), waardoor zijn verklaringen omtrent het onterecht karakter van zijn veroordeling niet geloofwaardig overkomen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn problemen enerzijds toeschrijft aan zijn Yezidi-origine, maar anderzijds opmerkt dat de problemen wellicht niet zouden zijn voorgekomen indien hij niet tegen de wil van een invloedrijk persoon gewonnen zou hebben bij de bokswedstrijd en niet met de maffia in contact zou zijn gekomen. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij zijn vrees voor vervolging louter koppelt aan zijn origine. Zoals verzoeker zelf stelde zijn enkel het verbod om deel te nemen aan de nationale bokskampioenschappen en de beledigingen aan zijn Yezidi-achtergrond te wijten. Op grond van de documenten betreffende de maffia en de corruptie in Georgië die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 4 en 5), kan inderdaad worden gesteld dat deze fenomenen voorkomen in Georgië, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat het individuele relaas van verzoeker over zijn onterechte strafrechtelijke veroordeling geloofwaardig zou zijn.

2.10. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Blijkens de

verklaringen van verzoeker zou zijn vader alles gedaan hebben wat mogelijk was om hem te helpen toen hij in de gevangenis zat (Ibid., p. 9). Verzoeker kan echter op het bezoek van zijn vader bij het hoofdbureau van de politie na, niet specificeren waar hij precies naartoe is gegaan, welke mensen hij heeft aangesproken en evenmin of hij al dan niet een advocaat heeft geraadpleegd (Ibid., p. 9). Zoals hij tijdens zijn gehoor aangaf, herhaalt verzoeker in zijn middel dat zijn onwetendheid te wijten is aan zijn afwezigheid door toedoen van zijn detentie, aan het feit dat hij getraumatiseerd was en na zijn vrijlating in de bergen verzorgd moest worden waardoor hij weinig contact had met zijn vader. De Raad wijst er echter op dat verzoeker ook verklaarde dat zijn vader hem had bijgestaan bij het verkrijgen van een paspoort (Ibid., p. 3) met het oog op zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Er kan dan ook redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij naar aanleiding van de voorbereiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst de pogingen van zijn vader om hulp te vinden voor zijn problemen zou hebben besproken, bij uitstek de inspanningen die werden geleverd om het onterecht karakter van zijn veroordeling aan te vechten. Aangezien verzoeker hierover niet meer informatie kan verschaffen, heeft hij niet aangetoond dat hij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput of hierop omwille van zijn etnische origine, geen beroep zou kunnen doen. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, SRB, *“De situatie van de personen van Yezidische origine in Georgië: lijden zij onder vervolgingen?”*, 30 mei 2011), blijkt niet dat de Yezidi-minderheid geen toegang zou hebben tot de beschermingsmogelijkheden.

2.11. Zoals hierboven reeds aangehaald, toont verzoeker niet aan dat hij onterecht tot een gevangenisstraf werd veroordeeld. Het uitzitten van deze straf kan dus niet als een eerder ondergane vervolging of geval van ernstige schade worden beschouwd waardoor te dezen geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

2.12. Ter terechtzitting legt verzoeker een originele convocatie neer van 5 september 2012 en een kopie van een ongedateerde brief van advocaat D. A. waarin zijn asielrelaas wordt bevestigd. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat neergelegde stukken moeten kaderen in een geloofwaardig asielrelaas wat te dezen niet het geval is. Bijkomend merkt de Raad op dat hij aan de voorgelegde stukken bewijswaarde kan ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Zo stelt de Raad vast dat de convocatie niet vermeldt om welke reden verzoeker wordt opgeroepen, noch in welke hoedanigheid. Bovendien bevat deze convocatie een opmerkelijke anomalie aangezien ze op 5 september 2012 gedateerd is, terwijl ze verzoeker sommeert om twaalf dagen *eerder*, met name op 24 augustus 2012 om 12 uur 00, in persoon te verschijnen, wat volstrekt onmogelijk is. Aangaande de kopie van het schrijven van de advocaat van verzoeker in Georgië dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarbij komt dat de verklaring van de advocaat slechts vergezeld is van een vrije vertaling waardoor de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4.111 (c)). Tenslotte blijkt uit de inhoud van deze ongedateerde verklaring dat het om een gesolliciteerd document gaat waaruit niet kan worden besloten dat het relaas van verzoeker waarheidsgetrouw zou zijn. De ter terechtzitting neergelegde stukken doen bijgevolg geen afbreuk aan de conclusies van de bestreden beslissing.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de vreemdelingenwet of van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoeker toont evenmin een manifeste beoordelingsfout aan.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN